

DECIZIA CONSILIULUI

din 26 aprilie 2010

de completare a Codului frontierelor Schengen cu dispoziții referitoare la supravegherea frontierelor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene

(2010/252/UE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) ⁽¹⁾, în special articolul 12 alineatul (5),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

întrucât:

(1) Supravegherea frontierelor are drept scop prevenirea trecerii neautorizate a frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și reținerea sau luarea de alte măsuri împotriva persoanelor care au trecut ilegal frontiera. Supravegherea frontierelor trebuie să fie eficace în împiedicarea și descurajarea persoanelor de a se sustrage verificărilor de la punctele de trecere a frontierei și în depistarea trecerii neautorizate a frontierelor externe.

(2) Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene (denumită în continuare „agenția”) este responsabilă de coordonarea acestei cooperări operative între statele membre pentru a facilita aplicarea dreptului Uniunii, inclusiv în ceea ce privește supravegherea frontierelor. Sunt necesare norme suplimentare în ceea ce privește activitățile de supraveghere a frontierei efectuate de unitățile maritime și aeriene ale unui stat membru la frontiera maritimă a altor state membre, în contextul cooperării operative coordonate de agenție și în vederea consolidării în continuare a unei astfel de cooperări.

(3) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 562/2006 și cu principiile generale ale dreptului Uniunii, măsurile luate în cursul operațiunii de supraveghere trebuie să fie proporționale cu obiectivele urmărite și să respecte pe deplin drepturile fundamentale și drepturile refugiaților și ale solicitanților de azil, incluzând, în special, interzicerea *returnării*. Statele membre sunt obligate prin dispozițiile acquis-ului în materie de azil și în special

cele din Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre, de acordare și retragere a statutului de refugiat ⁽²⁾, referitor la cererile de azil efectuate pe teritoriul acestora, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre.

(4) În cadrul reuniunilor sale din 18 și 19 iunie 2009 și din 29 și 30 octombrie 2009, Consiliul European a subliniat necesitatea intensificării operațiunilor de control la frontieră coordonate de agenție și a unor reguli clare de angajare pentru patrularea în comun. Consiliul European din iunie a subliniat, de asemenea, necesitatea unor reguli pentru debarcarea persoanelor salvate.

(5) Ar trebui să se ia în calcul faptul că operațiunile de supraveghere a frontierei coordonate de agenție se desfășoară conform unui plan operativ și conform calendarului și instrucțiunilor emise de un centru de coordonare, în cadrul căruia statele membre participante și agenția sunt reprezentate, și că unul sau mai multe state membre gazdă, a căror frontieră va fi supravegheată, sunt identificate înainte de începerea operațiunii.

(6) Punerea în aplicare a prezentei decizii nu aduce atingere repartizării competențelor între Uniune și statele membre și nu afectează obligațiile statelor membre care le revin în temeiul Convenției Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării, Convenției internaționale pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, Convenției internaționale privind căutarea și salvarea pe mare, Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și a Protocolului la aceasta împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, Convenției privind statutul refugiaților, Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și în temeiul altor instrumente internaționale relevante.

(7) În cadrul desfășurării unei operațiuni de supraveghere a frontierei pe mare, se poate întâlni situația în care ar putea fi necesar să se acorde asistență unor persoane aflate în dificultate.

⁽¹⁾ JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO L 326, 13.12.2005, p. 13.

- (8) În conformitate cu dreptul internațional, fiecare stat este obligat să solicite comandantului unei nave să-și arboreze propriul pavilion, cu condiția să poată face acest lucru fără a pune în pericol grav nava, echipajul sau pasagerii, să acorde asistență tuturor persoanelor aflate în pericol pe mare și să acționeze cât mai rapid posibil pentru salvarea persoanelor aflate în dificultate. O astfel de asistență ar trebui să se acorde indiferent de naționalitatea sau statutul persoanelor care urmează a primi asistență sau de circumstanțele în care sunt găsite.
- (9) Pentru a asigura o mai bună coordonare între statele membre care participă la operațiune în ceea ce privește astfel de situații și în scopul de a facilita derularea unor astfel de operațiuni, în prezenta decizie ar trebui incluse orientări fără caracter obligatoriu. Prezenta decizie nu ar trebui să aducă atingere responsabilităților autorităților de căutare și salvare, inclusiv în ceea ce privește asigurarea coordonării și cooperării, astfel încât persoanele salvate să poată fi predate într-un loc sigur.
- (10) Prezenta decizie respectă drepturile fundamentale și are în vedere principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cu precădere demnitatea umană, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, dreptul la libertate și securitate, principiul nereturnării, nediscriminarea și drepturile copilului. Prezenta decizie ar trebui aplicată de către statele membre cu respectarea acestor drepturi și principii.
- (11) Întrucât obiectivele prezentei decizii, și anume adoptarea de norme suplimentare pentru supravegherea frontierelor maritime de către poliștii de frontieră care acționează sub coordonarea agenției, nu pot fi atinse în mod satisfăcător de către statele membre din cauza diferențelor dintre legislațiile și practicile proprii și pot, prin urmare, datorită caracterului multinațional al operațiunilor, să fie mai bine atinse la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, cu respectarea principiului subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul respectiv, prezenta decizie nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii acestor obiective.
- (12) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale. Deoarece prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a acquis-ului Schengen, Danemarca decide, în termen de șase luni de la data adoptării prezentei decizii, dacă va transpune decizia în dreptul său național, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv.
- (13) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestor două state la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽¹⁾ care se află sub incidența domeniului menționat la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽²⁾ din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a acordului respectiv.
- (14) În ceea ce privește Elveția, prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽³⁾, care se află sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ⁽⁴⁾ din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a acordului respectiv.
- (15) În ceea ce privește Liechtenstein, prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Protocolului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein cu privire la aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen, care se află sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/261/CE ⁽⁵⁾ a Consiliului din 28 februarie 2008 privind semnarea, în numele Comunității Europene, a protocolului respectiv.
- (16) Prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽⁶⁾. Prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (17) Prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽⁷⁾. Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.

⁽¹⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽²⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

⁽³⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽⁴⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 83, 26.3.2008, p. 3.

⁽⁶⁾ JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

⁽⁷⁾ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

- (18) Comitetul Codului frontierelor Schengen, consultat la 19 octombrie 2009, nu a emis un aviz, ceea ce a făcut necesar ca, în conformitate cu articolul 5a alineatul (4) litera (a) din Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei⁽¹⁾, Comisia să transmită către Consiliu și către Parlament, în același timp, o propunere referitoare la măsurile care să fie luate,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Supravegherea frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative dintre statele membre coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene („agenția”) este reglementată de normele prevăzute în partea I

din anexă. Aceste norme și orientări fără caracter obligatoriu, astfel cum sunt prezentate în partea II din anexă, constituie parte a planului operativ elaborat pentru fiecare operațiune coordonată de agenție.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează statelor membre, în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Luxemburg, 26 aprilie 2010.

Pentru Consiliu

Președintele

M. Á. MORATINOS

⁽¹⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

ANEXĂ

PARTEA I

Norme pentru operațiunile de la frontierele maritime coordonate de agenție

1. Principii generale

- 1.1. Măsurile luate în vederea operațiunii de supraveghere se desfășoară în conformitate cu drepturile fundamentale și astfel încât să nu pericliteze siguranța persoanelor interceptate sau salvate, nici a unităților participante.
- 1.2. Nicio persoană nu este debarcată într-o țară sau transferată autorităților unei țări cu încălcarea principiului nereturnării sau într-o țară în care există un risc de expulzare sau returnare către o altă țară cu încălcarea respectivului principiu. Fără a se aduce atingere punctului 1.1, persoanele interceptate sau salvate sunt informate în mod corespunzător astfel încât acestea să își poată face cunoscute orice motive pentru care cred că debarcarea în locul propus ar încălca principiul nereturnării.
- 1.3. Sunt avute în vedere, pe tot parcursul operațiunii, nevoile speciale ale copiilor, ale victimelor traficului de persoane, ale persoanelor care au nevoie de asistență medicală urgentă sau ale persoanelor care necesită protecție internațională și ale altor persoane aflate într-o situație deosebit de vulnerabilă.
- 1.4. Statele membre se asigură că polițiștii de frontieră care participă la operațiunea de supraveghere sunt instruiți cu privire la dispozițiile relevante referitoare la drepturile omului și cu privire la legislația privind refugiații și sunt familiarizați cu normele internaționale privind căutarea și salvarea.

2. Interceptarea

- 2.1. După detectare, se efectuează apropierea față de navă sau altă ambarcațiune maritimă („nava”) pentru a i se stabili identitatea și naționalitatea și, în așteptarea măsurilor ulterioare, aceasta este supravegheată de la o distanță prudentă. Informațiile despre navă sunt comunicate imediat centrului de coordonare stabilit în contextul și în scopul operațiunii pe mare coordonate de agenție.
- 2.2. Dacă nava este pe punctul de a intra sau a intrat în zona contiguă sau în apele teritoriale ale unui stat membru care nu participă la operațiune, informațiile despre navă sunt comunicate centrului de coordonare, care transmite informațiile statului membru în cauză.
- 2.3. Informațiile despre orice navă suspectată că ar fi implicată în activități ilegale pe mare care nu fac obiectul operațiunii sunt comunicate centrului de coordonare care transmite informațiile statului membru sau statelor membre în cauză.
- 2.4. Măsurile luate pe parcursul operațiunii de supraveghere împotriva unor nave sau altor ambarcațiuni, în cazul cărora există motive întemeiate pentru a le suspecta de transportul unor persoane care intenționează să se sustragă controalelor de la punctele de trecere a frontierei, pot include:
 - (a) solicitarea de informații și documentație privind proprietarul navei, înregistrarea și elemente legate de călătorie, precum și privind identitatea, cetățenia și alte date relevante privind persoanele aflate la bord;
 - (b) oprirea, îmbarcarea și percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord;
 - (c) aducerea la cunoștința persoanelor aflate la bord a faptului că nu sunt autorizate să treacă frontiera și că persoanelor care conduc ambarcațiunea li se pot aplica sancțiuni pentru facilitarea călătoriei;
 - (d) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;
 - (e) obligarea navei să își modifice ruta în afara sau către o destinație, alta decât apele teritoriale sau zona contiguă, escortarea navei sau staționarea în apropiere, până când nava reia parcursul corect;
 - (f) conducerea navei sau a persoanele aflate la bord către o țară terță sau predarea navei și a persoanelor aflate la bord autorităților unei țări terțe;
 - (g) conducerea navei și a persoanelor aflate la bord către statul membru gazdă sau către un alt stat membru care participă la operațiune.

- 2.5. Măsurile menționate la punctul 2.4 sunt luate cu respectarea următoarelor condiții:
- 2.5.1. Apele teritoriale și zona contiguă
- 2.5.1.1. Măsurile menționate la punctul 2.4 sunt luate cu autorizația și în acord cu instrucțiunile statului membru gazdă transmise unității participante, prin intermediul centrului de coordonare. În acest scop, unitatea participantă comunică statului membru gazdă, prin intermediul centrului de coordonare, dacă comandantul navei interceptate a solicitat transmiterea unei notificări către un agent diplomatic sau un funcționar consular al statului de pavilion.
- 2.5.1.2. Orice activități operative din apele teritoriale sau din zona contiguă ale unui stat membru care nu participă la operațiune se efectuează în conformitate cu autorizația statului de coastă. Centrul de coordonare este informat cu privire la orice comunicare cu statul de coastă și cu privire la cursul ulterior al acțiunii.
- 2.5.2. Largul mării dincolo de zona contiguă
- 2.5.2.1. Dacă nava arborează pavilionul sau expune mărcile de înmatriculare naționale ale unui stat membru care participă la operațiune, măsurile menționate la punctul 2.4 se iau cu autorizația statului de pavilion. Reprezentantul național al statului membru la centrul de coordonare are dreptul de a acorda sau transmite o astfel de autorizație.
- 2.5.2.2. Dacă nava arborează pavilionul sau expune mărcile de înmatriculare ale unui stat membru care nu participă la operațiune sau ale unei țări terțe, confirmarea înmatriculării se solicită statului de pavilion prin canalele corespunzătoare și, dacă naționalitatea este confirmată, se solicită autorizația statului de pavilion, în conformitate cu Protocolul de la Palermo împotriva traficului de migranți, în vederea întreprinderii măsurilor menționate la punctul 2.4.

Centrul de coordonare este informat cu privire la orice comunicare cu statul de pavilion.

- 2.5.2.3. Dacă, în afară de arborarea unui pavilion străin sau de refuzul de a arbora propriul pavilion, există motive întemeiate pentru a suspecta că nava este, în realitate, de aceeași naționalitate cu cea a unității participante, aceasta din urmă procedează la verificarea dreptului navei de a-și arbora pavilionul. În acest scop, ea poate trimite la nava suspectată o barcă aflată sub comanda unui ofițer. Dacă după verificarea documentelor suspiciunea persistă, aceasta procedează la o examinare suplimentară la bordul navei, care trebuie efectuată cu toată atenția posibilă. Țara al cărei pavilion este arborat de către navă ca pavilion de complezență este contactată prin intermediul canalelor de comunicație adecvate.
- 2.5.2.4. Dacă, în afară de arborarea unui pavilion străin sau de refuzul de a arbora propriul pavilion, există motive întemeiate pentru a suspecta că nava este, în realitate, de aceeași naționalitate cu cea a unui alt stat membru care participă la operațiune, verificarea dreptului navei de a-și arbora pavilionul se efectuează cu autorizația statului membru respectiv. Reprezentantul național al statului membru la centrul de coordonare are dreptul de a acorda sau transmite o astfel de autorizație.

Dacă, în cazurile menționate anterior, suspiciunea privind naționalitatea navei se dovedește a fi întemeiată, măsurile menționate la punctul 2.4 se iau cu respectarea condițiilor stabilite la punctul 2.5.2.1.

- 2.5.2.5. Dacă există motive întemeiate pentru a suspecta că nava este fără naționalitate sau poate fi asimilată cu o navă fără naționalitate, unitatea participantă procedează la verificarea dreptului navei de a-și arbora pavilionul. În acest scop, ea poate trimite la nava suspectată o barcă aflată sub comanda unui ofițer. Dacă, după verificarea documentelor, suspiciunea persistă, se procedează la o examinare suplimentară la bordul navei, care este efectuată cu toată atenția posibilă.

Măsurile menționate la punctul 2.4 sunt luate dacă suspiciunea că nava este fără naționalitate se dovedește a fi întemeiată și dacă există motive întemeiate pentru a suspecta că nava este implicată în trafic ilegal de migranți pe mare, în conformitate cu Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, protocol adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transfrontaliere organizate.

O navă este fără naționalitate sau poate fi asimilată unei nave fără naționalitate în cazul în care acesteia nu i s-a acordat de către niciun stat dreptul de a-i arbora pavilionul sau când navighează sub pavilioanele a două sau mai multe state, pe care le utilizează în funcție de circumstanțe.

- 2.5.2.6. În așteptarea sau în absența autorizației statului de pavilion, nava este supravegheată de la o distanță prudentă. Nu se iau alte măsuri fără autorizarea expresă a statului de pavilion, cu excepția celor care sunt necesare pentru salvarea de la un pericol iminent la adresa vieții persoanelor, astfel cum a fost stabilit în secțiunea 1 din partea II, sau a măsurilor care decurg din acordurile bilaterale sau multilaterale relevante sau dacă nava nu a pătruns în zona contiguă.

PARTEA II**Orientări pentru situațiile de căutare și salvare și pentru debarcare în contextul operațiunilor de la frontierele maritime coordonate de agenție****1. Situațiile de căutare și salvare**

1.1. Obligația de acordare de asistență persoanelor aflate în dificultate pe mare este efectuată de statele membre în conformitate cu dispozițiile aplicabile din convențiile internaționale care reglementează situațiile de căutare și salvare și în conformitate cu obligațiile privind respectarea drepturilor fundamentale. Unitățile participante acordă asistență oricărei nave sau persoane aflate în dificultate pe mare. Acestea acordă asistență indiferent de naționalitatea sau de statutul unei astfel de persoane sau de circumstanțele în care persoana respectivă este găsită.

1.2. Atunci când, în cursul operațiunii de supraveghere a frontierei, se confruntă cu o situație în care există incertitudine sau neîncredere în ceea ce privește siguranța unei nave sau a oricărei persoane aflate la bord, unitatea participantă ar trebui să transmită centrului de coordonare a salvării responsabil pentru regiunea de căutare și salvare unde există situația respectivă, cât mai repede posibil, toate informațiile disponibile.

În cazurile în care centrul de coordonare a salvării al țării terțe responsabil pentru regiunea de căutare și salvare nu răspunde la notificarea transmisă de unitatea participantă, aceasta din urmă ar trebui să contacteze centrul de coordonare a salvării al statului membru gazdă.

În așteptarea instrucțiunilor centrului de coordonare și salvare, unitățile participante ar trebui să ia toate măsurile corespunzătoare în vederea asigurării securității persoanelor în cauză.

1.3. Unitățile participante ar trebui să ia în considerare toate elementele relevante și să comunice centrului de coordonare a salvării responsabil evaluarea lor, care cuprinde în special:

- (a) existența unei solicitări de asistență;
- (b) starea de navigabilitate a navei și probabilitatea ca nava să nu ajungă la destinația finală;
- (c) numărul pasagerilor în raport cu tipul navei (supraîncărcare);
- (d) disponibilitatea rezervelor necesare (combustibil, apă, alimente etc.) pentru a ajunge la un țărm;
- (e) prezența unui echipaj și comandament calificate ale navei;
- (f) disponibilitatea echipamentelor de siguranță, navigație și comunicații;
- (g) prezența unor pasageri care necesită, de urgență, asistență medicală;
- (h) prezența unor pasageri decedați;
- (i) prezența unor femei însărcinate sau copii;
- (j) condițiile meteo și marine.

1.4. Existența unei urgențe nu ar trebui să depindă și să fie determinată exclusiv de o solicitare, în fapt, de asistență.

În cazurile în care, deși nava este percepută ca fiind în stare de urgență, persoanele aflate la bord refuză să primească asistență, unitățile participante ar trebui să informeze centrul de coordonare a salvării și să continue să își ducă la îndeplinire sarcina de acordare de asistență, luând toate măsurile necesare siguranței persoanelor în cauză și evitând în același timp inițierea oricărei acțiuni care ar putea agrava situația sau crește șansele de vătămare sau de pierdere a vieții.

1.5. Centrul de coordonare a operațiunii ar trebui să fie informat cât mai repede posibil cu privire la orice contact cu centrul de coordonare a salvării și cu privire la cursul acțiunii întreprinse de unitatea participantă.

1.6. Dacă nava nu poate sau nu mai poate fi considerată ca fiind în stare de urgență sau dacă operațiunea de căutare și salvare s-a încheiat, unitatea participantă, prin consultare cu centrul de coordonare a operațiunii, ar trebui să scurteze operațiunea, în conformitate cu partea I.

2. Debarcarea

2.1. Planul operativ ar trebui să precizeze modalitățile de debarcare a persoanelor interceptate sau salvate, în conformitate cu dreptul internațional și cu orice acorduri bilaterale aplicabile. Planul operativ nu are drept efect impunerea de obligații statelor membre care nu participă la operațiune.

Fără a se aduce atingere responsabilității centrului de coordonare a salvării și în absența unei mențiuni contrare în planul operativ, ar trebui acordată prioritate debarcării în țara terță din care a plecat nava care transportă persoanele sau ale cărei ape teritoriale sau regiune de căutare și salvare le-a tranzitat nava respectivă și, dacă acest lucru nu este posibil, ar trebui acordată prioritate debarcării în statul membru gazdă, cu excepția cazului în care este necesar să se acționeze într-un mod diferit pentru a se asigura siguranța acestor persoane.

- 2.2. Centrul de coordonare ar trebui să fie informat cu privire la prezența persoanelor, în sensul punctului 1.2 din partea I, și ar trebui să transmită acele informații autorităților competente din statul membru gazdă. Pe baza acestor informații, planul operativ ar trebui să precizeze care sunt măsurile de monitorizare care pot fi luate.
-